

РЕШЕНИЕ

№ 5423

гр. София, 14.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 21.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **13914** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от АПК, вр. чл.10, ал.4 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община / приета с Решение № 466 по Протокол № 53 от 14.07.2005 г., посл. изм. Решение № 320 по Протокол № 54 от 31.05.2018 г./

Образувано е по жалба на П. К. С. от [населено място] срещу Решение на Комисията по чл.10 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община /НРУУРОЖТСО/ за Район „В.“ по Протокол №05/28.06.2019 г., с което е постановен отказ за изменение на Настанителна заповед №383/28.06.2019 г. и е предписано да започне процедура по усвояване на жилището.

Наведените основания за оспорване, предвид твърденията в жалбата, следва да се квалифицират като допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материално-правните норми и несъответствие с целта на закона-чл. 146, т.3, т.4 и т. 5 от АПК. Осъществяването им е аргументирано с твърдения, че в случая са налице „остри здравословни и социални проблеми“ по смисъла на чл. 28 от НРУУРОЖТСО, които налагат служебно настаняване от кмета на Район „В.“ в резервно жилище или оставянето на жалбоподателя в настоящето жилище до намирането на подходящо общинско жилище за устройването му под наем по общия ред. Нарушена била и разпоредбата на чл. 46, ал. 4 от Закона за общинската собственост /ЗОС/, тъй като жалбоподателят отговарял на условията за настаняване в общинско жилище, съгласно

чл. 5 от НРУУРОЖТСО и наемното му правоотношение следвало да бъде продължено. При вземане на решението по Протокол №05/28.06.2019 г., административният орган не съобразил защитимия интерес на жалбоподателя и неговите здравословни и житейски нужди от подслон. Твърди най-сетне и това, че с процесното решение са нарушени основни принципи залегнали в Закона за социалното подпомагане и чл.78 и др. от Закона за хората с увреждания. По тези съображения моли съда да постанови решение, с което да отмени оспореното административно такова и да присъди направените за производството разноски.

В о.с.з. пред АССГ жалбоподателят, чрез пълномощника си-адв. К., поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ по съображенията, изложени в нея. Като евентуално, ако съдът отхвърли жалбата, заявява искане да се укаже на районната администрация да съдейства на жалбоподателя за настаняване в друго жилище и за преместване на покъщнината му. Прави и искане за присъждането на разноските за съдебното производство.

Ответникът- Комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО за Район „В.“ с депозираното по делото писмено становище /л.3-6 по адм.д.№13342/2019г. по описа на АССГ/ оспорва допустимостта на жалбата по съображения, че същата е подадена извън установения по АПК 14-дневен срок от съобщаване на индивидуалния административен акт. При условията на евентуалност, оспорва основателността на жалбата.

Прокурор от Софийската градска прокуратура не взема участие в производството по делото и не дава заключение за законосъобразността на оспорената заповед.

Административен съд-София- град, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1 от АПК, вр.чл.146 провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Между страните няма спор от фактическа страна, а се установява и от съдържащите се в адм.преписка доказателства, че със Заповед за настаняване №383 от 02.10.1985 г. на К. РНС и сключен въз основа на нея договор за наем, жалбоподателят П. К. С. е настанен в жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх.“Г“, ет.7, ап.88, състоящо от една стая. Жилището му е предоставено поради необходимост, породена от Заповед за отчуждаване на недвижим имот № РД-40-917 от 07.06.1983 г. Срокът на настаняването е до построяването на ЖСК „Финансист“ на [улица], където С. е обезщетен с жилище. Видно от съдържащата се в преписката декларация по НРУУРОЖТСО, в нея е посочен само П. К. С..

Административното производство по издаване на оспорения акт е започнало по Заявление с вх. №СИС19-ГР94-21/18.02.2019 г. на Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“ при СО /л.24/, подадено от П. С.. В заявлението същият е изложил, че не е придобил собствен недвижим имот и е инвалид първа група с придружител. С оглед на това е поискал настанителната заповед да бъде изменена. Към искането са приложени настанителната заповед за процесното жилище, пълномощно, удостоверение от службата по вписванията, разпореждане №[ЕГН] за отпускане (изменяне) на пенсия от ТП на НОИ- С. град и експертно решение на ТЕЛК.

Видно от приложеното към заявлението в административното производство експертно решение на ТЕЛК IV МБАЛ- С. ЕАД, II състав, жалбоподателят е с 95 % трайно намалена работоспособност с чужда помощ, при водеща диагноза:“Последици

от мозъчен инфаркт“.

На 14.03.2019 г. Столична община препраща за процедиране преписка вх. № РВР19-ВК08-300/14.03.2019 г. /образувана по Заявление с вх. №СИС19-ГР94-21/18.02.2019/, като към преписката е приложено Решение №395/28.06.2018 г. на Столичния общински съвет, според което жилището на адрес:[жк], [жилищен адрес] е с променено предназначение от фонд „Оборотен“ във фонд „Жилища за настаняване под наем на граждани с установени жилищни нужди“.

Със Заповед №РВР19-РД91-7 от 20.03.2019г. /л.21/ кметът на Район „В.-СО“, на основание чл.46, ал.1, т.3 Закона за местното самоуправление и местната администрация и чл. 10 от НРУУРОЖТСО за картотекиране на нуждаещите се от жилища гражданина, е назначил Комисия по чл. 10 от НРУУРОЖТСО, която да разглежда заявления за картотекиране, комплектувани съгласно чл. 6 от НРУУРОЖТСО и да взема решения за включване или отказ за включване в картотеката на района и определя степента на жилищна нужда по групи на картотекираните; да изготвя проект за годишен списък на картотекираните, които ще бъдат настанени под наем през съответната година, съгласно чл. 15 от НРУУРОЖТСО, да разглежда молби и възражения на граждани, във връзка с жилищните им нужди, както и за всяко свое заседание да изготвя и представя протокол за взетите решения на кмета на район „В.“.

В административното производство служебно е изискана информация и документи от председателя на УС на ЖСК „Финансист“, относно обстоятелството извършено ли е обезщетяването и получил ли е С. определеното му жилище. В тази връзка е получено Писмо към № РВР19-ВК08-300-(3)/26.06.2019 г., от което се установява, че с решение на Общото събрание на ЖСК „Финансист“ от 20.11.2008 г. П. К. С., като член кооператор по право, е прехвърлил по изрично негово искане, членствените си права на трето лице, поради което не му е съставен нотариален акт /през 2015 г./ и не е влязъл във владение на определеното му за обезщетение жилище.

С оспореното решение по Протокол №05 от 28.06.2019 г., Комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО при Район „В.“-СО отказва да измени Настанителна заповед № 383/02.10.1985г. на К. РНС, като се позовава на чл.46, ал.1, т.7 от ЗОС и обусловя извод, че „с прехвърляне на членствените си правомощия на трето лице в ЖСК „Финансист“, С. се е отказал от определеното му за обезщетение жилище и основанията за настаняването му в обратното жилище отпадат. Дадено е и предписание да започне процедура по усвояване на жилището.

В решението е указана възможността то да бъде оспорено по административен ред пред кмета на Район „В.“-СО. Същото е било административно оспорено, като кметът на Район „В.“-СО с Писмен акт №РВР19-ГР94-2187/26.09.2019 г. е потвърдил решението /л.18-л.19 от делото/.

При така приетото за установено, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима.

Насочена е срещу акт, който може да бъде оспорен по съдебен ред и от лице с правен интерес от оспорването/чл.147, ал.1 АПК/.

Обратно на доводите на ответника, жалбата не е просрочена. Съгласно чл.149, ал.3, вр.ал.1 АПК, когато актът е бил оспорен по административен ред, 14-дневният срок, започва да тече от съобщението, че по-горестоящият административен орган се е произнесъл с решение

В случая, решението на горестоящия орган-кмета на Район „В.“-СО, видно от

приложеното известие за доставяне /л.27/, е съобщено на жалбоподателя на 13.11.2019 г., а жалбата до съда е подадена на 21.11.2019 г. /л.3 от адм.д. №13342/19 г. на АССГ, образувано като бързо производство и присъединено към настоящото/. Следователно 14-дневният преклузивен срок е спазен.

Разгледана по съществото, жалбата е основателна.

Оспореното решение, е издадено от компетентен орган-Комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО за район „В.“- СО, на чиято територия се намира общинското жилище, в съответствие с разпоредбата на чл. 4 и чл.10, ал.1 от НРУУРОЖТСО и чл.46, ал.1, т.3 от ЗМСМА. Съгласно чл. 45а от Закона за общинската собственост /ЗОбС/ условията и редът за установяване на жилищните нужди и за настаняване под наем в общинските жилища, предназначени за това, се определят с наредба на общинския съвет. Законът делегира на органите на местното самоуправление правото да определят условията, при които се определят жилищните нужди и се настаняват в общинските жилища правоимащите граждани. В приетата на основание законовата делегация на чл. 45а ЗОбС НРУУРОЖТСО е указан органът, който назначава комисията, включването в състава ѝ на служители от районната администрация, технически специалисти, юристи и др. Разписани са и правомощията ѝ, както и срокът за вземане на решение. По делото е представена Заповед №РВР19-РД91-7/20.03.2019 г., с която кметът на Район „В.“- СО е назначил комисия по чл. 10 от НРУУРОЖТСО. Външно са спазени установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт-чл.59, ал.2 и ал.3 от АПК, вр. чл. 10, ал. 3 от НРУУРОЖТСО.

Допуснато е обаче съществено нарушение на административно-производствените правила, довело и до нарушение на материалния закон, по следните съображения:

Административният орган е игнорирал напълно волята на заявителя, която е насочена към задоволяване на жилищната му нужда, в качеството на лице, което отговаря на изискванията на НРУУРОЖТСО.

Материалноправните изисквания /условия/, пораждащи правото да се иска настаняване в общинско жилище са регламентирани в чл.5 от НРУУРОЖТСО- лицата трябва да: не притежават жилище, вила или идеални части от такива имоти, годни за постоянно обитаване, или право на ползване върху тях, на територията на Столична община и в районите на населени места от 0 до 3 категория включително, определена в Единния класификатор на административно- териториалните и териториалните единици в Република България; не притежават незастроен поземлен имот, предназначен за жилищно или вилно строителство, идеални части от такъв имот или право на строеж върху него на територията на Столична община, в районите на населени места от 0 до 3 категория включително; в курортните зони и комплекси и във вилните зони към тях; земи до 10 км от морската брегова ивица; не притежават фабрики, работилници, магазини, складове за търговска и стопанска дейност или идеални части от такива имоти, в районите на населени места от 0 до 3 категория включително; не са прехвърляли имоти по т. 2, 3 или 4 на други лица през последните десет години, с изключение на прекратяване на съсобственост, прехвърляне на идеални части на трето лице или дарение в полза на Столична община; не притежават имущество на обща стойност, по-голяма от 1/2 от средната пазарна цена на жилище, съответстващо на нуждите на семейството (домакинството), съгласно нормите по чл. 17; една четвърт от общия годишен доход на лицата и членовете на техните семейства /домакинства/ не може да покрие разхода за средна пазарна наемна цена за жилище,

съответстващо на нуждите на семейството /домакинството/, съгласно нормите по чл. 17; срещу лицата и членовете на техните семейства (домакинства) не е изпълнена процедура по чл. 65 от ЗОС за изземване на общинско жилище, освен ако са изтекли повече от 2 години от освобождаването му.

Процедурата /редът/ за настаняване в общинско жилище е сложен фактически състав, включващ фази по картотекиране /подредяне в зависимост от степента на жилищната нужда в групи/ от комисията по чл.10, ал.1 от с.н., която се произнася с решение оформено в протокол /по образец, съгласно Приложение № 3/-чл.10, ал.3, подлежащо на контрол за законосъобразност; изготвяне на годишен списък на картотекираните през предходната година семейства /домакинства/, които се предвижда бъдат настанени под наем-чл.15 и чл.16 от наредбата; издаване на заповед за настаняване от кмета на района по местонахождение на жилището /по образец, съгласно Приложение № 4/ и сключване въз основа на нея договор за наем-чл.19, ал.1 и чл.22, ал.1 от НРУУРОЖТСО.

Стартирането на процедурата е обусловено от подаване на заявление и декларация /по образец, съгласно Приложения №№ 1 и 2/, в районната администрация по настоящ адрес-чл.6, ал.1 от НРУУРОЖТСО, като при промяна на обстоятелствата, наемателят следва да уведоми за това районната администрация.

За съда е несъмнено, че подаденото от жалбоподателя заявление съдържателно /макар и да не е по утвърдения образец/, предвид фактите които са изложени в него, е насочено към удовлетворяване именно на това негово право.

С оглед установените по делото факти, изглежда жалбоподателят да е бил наясно, че основанието, на което е била издадена заповедта за настаняване в процесното жилище е отпаднало. Поради това той е поискал настаняване в общинско жилище вече на друго на основание- като лице, което отговаря на материалноправните условия на НРУУРОЖТСО за това към момента на подаването на заявлението-18.02.2019 г.

Действително с прехвърлянето на членствените си правомощия в ЖСК „Финансист“ на трето лице, С. се е отказал от определеното му за обезщетение жилище и основанието за издаването на настанителната заповед в обратното жилище е отпаднало още към този момент-2008 г. /Писмо към № РВР19-ВК08-300-(3)/26.06.2019 г. на председателя на УС на ЖСК „Финансист“/.

За съда изглежда де е вероятно и твърдението в жалбата, че жалбоподателят е бил принуден през 2008 г. да прехвърли членствените си права в ЖСК, които предвид 25-годишния строеж на сградата не е било ясно, кога и дали някога ще бъдат реализирани. Освен това членствените права действително са предполагали извършването на допълнителни разходи-значителни, предвид материалното състояние на жалбоподателя. Видно от разпореждане на ТП на НОИ, доходите на жалбоподателя са от лична социална пенсия за инвалидност-150.70 лева и добавка за чужда помощ-94.19 лева.

Тези факти, ценени във връзка с обстоятелството, че прехвърлянето на членствените права е станало преди повече от 10 години, като през цялото това време е налице пълно бездействие от страна на администрацията /което вероятно е щяло да продължи, ако не е било подадено процесното заявление на П. С./, позволило на жалбоподателя да изгради изцяло и безалтернативно личния си живот в процесното жилище, съпоставени с това, че към настоящия момент жалбоподателят е вече на 71-годишна възраст, с тежко здравословно увреждане и сам, изискват конкретна

преценка за пропорционалност на мярката.

Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи е в сила за Република България от 7 септември 1992 г. Съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, тя е част от вътрешното право на страната и нормите ѝ имат предимство пред тези норми на вътрешното българско право, които им противоречат. Конституционната норма изключва съмнението за прякото прилагане нормите на Конвенцията, поради което нарушението на ЕКПЧОС представлява по естеството си нарушение на материалния закон. Съдебните решения, постановени от ЕСПЧ в производството по чл. 34 от Конвенцията, образувано по индивидуална жалба от лице, което твърди, че е жертва на нарушение от страна на някоя държава – страна по Конвенцията, на правата, провъзгласени в конвенцията или протоколите към нея, когато станат окончателни, се ползват със сила на пресъдено нещо по отношение на страните по конкретното дело, имат установително действие по отношение на констатираното и признато нарушение на гарантирано от конвенцията право и са задължителни за изпълнение от държавата, която е страна по делото. Тълкуването на разпоредбите на конвенцията, което е направено от ЕСПЧ в неговите решения, следва да бъде прилагано от националните правозащитни органи, доколкото конвенцията представлява част от вътрешното право.

Член 8 (Доп. - ДВ, бр. 137 от 1998 г.) ЕКПЧОС установява правото на зачитане на личния и семейния живот: 1. Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. 2. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.

Намесата се счита за „необходима в едно демократично общество“ за законна цел, ако отговаря на „належаща обществена нужда“ и по специално, ако е пропорционална на преследвана законна цел” / т.117 Решение от 24.04.2012 г. на ЕСПЧ по делото Й. и други срещу България, по жалба 25446/2006 г./на ЕСПЧ и решенията към които препраща/.

Затова очевидният въпрос е дали отказа да се разгледа наличието на друго основание за ползване на общинско жилище и директното указание да се започне процедура по усвояване на процесното жилище би било „необходимо в едно демократично общество“. По този въпрос делото прилича много на дела, свързани с изваждането на наематели от общински жилища (вж. М., цитирано по-горе; Ж., цитирано по-горе; Р. v. С., № 3572/06, 22 октомври 2009; K. and Others v. the U. K., № 37341/06, 21 септември 2010 г.; K. and K. v. U., № 30856/03, 2 декември 2010 г.; I. V. v. R., № 6571/04, 3 февруари 2011 г.; и В. v. С., № 42150/09, 29 май 2012 г.), и с дела относно изваждане на обитатели от земя – публична собственост (вж. С. v. the U. K. [ГО], № 27238/95, ЕСПЧ 2001-I; С. v. the U. K., № 66746/01, 27 май 2004 г.; Й. и други, цитирано по-горе; В. v. the U. K., № 40060/08, 18 септември 2012 г.; и W. and Others v. F., № 27013/07, 17 октомври 2013 г.).

Според установената практика на Съда, изложена в тези решения, оценката на необходимостта от намесата в случаи, касаещи отнемането на нечие

жилище в полза на обществения интерес, включва не само въпроси по същество, но и процедурен въпрос: дали процесът на вземане на решения осигурява дължимото зачитане на интересите, защитени по силата на чл. 8 от Конвенцията (вж. С., § 83; М., § 49; К. and Others, § 67; К. and К., § 44; и Й. и други, § 118 (iii), цитирани по-горе). Тъй като отнеманто на жилището е най-крайната форма на намеса в правото на неприкосновеност на жилището, всяко лице, изправено пред този риск – независимо дали принадлежи към уязвима група /а в случая жалбоподателят безспорно принадлежи/ или не- по принцип трябва да има възможност пропорционалността на мярката да бъде разгледана от независим съд в светлината на приложимите принципи по този член (вж., наред с други решения, М., § 50; Ж., § 22; Z., § 59; К. and Others, § 68; В., § 65; и R., § 137, всички цитирани по-горе).

Като се вземе предвид, че правото на неприкосновеност на жилището по чл. 8 от Конвенцията засяга въпроси от съществено значение за физическия и морален интегритет на лицето, поддържането на взаимоотношения с другите и постоянното и сигурно място в общността, осигуряването на баланс по тази разпоредба в случаите, когато намесата се състои в отнемане на единственото жилище на лицето, е от различен порядък, като се придава особено значение на степента на навлизане в личната сфера на засегнатите (вж. С., § 82).

Сред факторите на преценка е дали има по-леки начини за справяне със случая.

Съобразявайки се с изложените критерии и отчитайки конкретиката на случая, съдът намира, че преди произнасянето по Заявление с вх. №СИС19-ГР94-21/18.02.2019 г., ценено като такова по чл.6 от НРУУРОЖТСО, съответно даване на указания за отстраняване на недостатъците му /съобразно процедурата в НРУУРОЖТСО/ и установяване на обстоятелството дали жалбоподателят е правоимащо лице или не, което пък предполага настаняването му или не в общинско жилище на това основание, оспореното решение, освен че противоречи на волята на заявителя /доколкото липсва произнасяне по направеното с него по същество искане/, представлява и прекомерна намеса-засяга жалбоподателя по начин, който е недопустим в едно демократично общество.

С оглед на изложеното оспореното решение се отменя и преписката се връща за процедуриране в съответствие с указанията по-горе.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК съдът присъжда разноски за първоинстанционното съдебно производство общо в размер на 510 лева, както следва: на жалбоподателя 10 лева-заплатена държавна такса и 500 лева на адвокат В. И. К.-възнаграждение по чл.38, ал.1, т.3, предл.2, вр.ал.2 от ЗА, в съотв. с приложения по делото договор за правна помощ /л.47/ и чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд-София град, II отделение, 23 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на П. К. С. от [населено място], Решение на

Комисията по чл.10 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община за Район „В.“ по Протокол №05/28.06.2019 г.

ВРЪЩА делото като преписка за продължаване на административно-производствените действия по Заявление с вх. №СИС19-ГР94-21/18.02.2019 г. , съобразно указанията в мотивите към съдебното решение.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на П. К. С. сумата в размер на 10 лева.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на адвокат В. И. К., личен №[ЕГН] сумата в размер на 500 лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: